

ЕЛЕНА ПАВЛОВА

ГРАДИНАРЯТ

chitanka.info

Беше тиха къща, една от последните в Шевал, почти на хълмовете. Високата ограда беше обрасла с бръшлян и пълзящи рози. Две върби размахваха дългите си клони над портата. Покрита с неравни плохи пътека водеше навътре сред разцъфналите цветя, покрай чимширен лабиринт и към малката, кокетна вила със стени, облицовани с червен пясъчник. Пътеката я заобикаляше и продължаваше покрай езерце с рибки, просторна, равно окосена морава и зад нея — овощна градина с няколко праскови, ябълки и дребни криви смокини. В дъното на двора люляци разнасяха нежния си аромат, а зад тях, сякаш скрити от човешкия поглед, по протежение на оградата бяха подредени грозди и криви бодливи тръннаци.

— Трийсет години вече съм тук — каза, след като ме разведе из двора. — Всичко поддържам сам и се надявам поне още двадесетина да съм жив и здрав да поддържам градината...

Погледнах го. Сух, изпит, с малко сурово лице и очилца с телени рамки. Издокаран в сивия си костюм и с вратовръзка, изглеждаше като делови бизнесмен — гладко избръснат, с интелигентен поглед и артистични пръсти на ръцете... Трудно ми беше да си го представя как окопава розовите храсти и коси моравата, но самият начин, по който докосваше и галеше листенцата подсказваше, че ако изобщо има никакви дечица, точно това са те.

— Тук имаше беседка — той посочи една акация до езерцето. — Когато мама почина, посадих дървото. Не беше лесно да го оформя, но вече дванадесет години се радвам на, как да кажа, плодовете на усилията си.

Беше голяма, жълта акация с причудливо изкривено и намотано само около себе си стебло, цялото на възли и кривулици.

— Мама се отличаваше с доста остьр език — подсказа ми той. — Особено зиме, когато вятърът се усили, дървото свири и приказва.

— Истинско изкуство! — похвалих го, тъй като очевидно имаше нужда да кажа нещо.

— А тази роза — той се насочи към първия розов храст в редицата — ми е поръчка от, е, да речем, един клиент. Подходящ надгробен паметник за съпругата му, как смятате?

Приличаше по-скоро на екстравагантна статуя — сплетени една в друга дебели издънки, бодлите на всяка се впиват в стеблото на

друга, а около тях сияят снежнобели цветове големи каки-речи като чаени чинийки.

— А вашият съпруг — попита ме той — отличава ли се с някое особено неприятно или пък интересно качество?

— О, хм, — свих рамене. — Преди всичко е досаден. Нали разбираате, един от онези нещастници, които сутрин не те забелязват, четейки вестника, вечер не те забелязват пред телевизора... Много скучна личност, наистина.

— Значи не заслужава някакво по-особено растение? — той изглеждаше почти разочарован. — Бих могъл да го увековеча... о, може би с дърво гинко?

— Не мисля. Той е, хм, по-нисък от тревата...

Той спря, сложи ръце на хълбоците си и се разсмя:

— Добре казано, даже много добре казано! Знаете ли, имал съм и такива клиенти! Ето тук, този парцел, — посочи ми част от моравата, обрасла с детелина и дребни цветчета, — е на един точно подобен на Вашия съпруг господин. Но все пак клиентите винаги имат някакви предпочтения. Ето този се е увличал по разни млади момиченца и по хазарт, не особено, но все пак достойно за увековечаване...

— Тогава може би край езерото? — предположих. — Една-две тръстики биха подсказали, например, за малкото му постижения в живота.

— Прекрасно! — той направо засия. — Ето това се казва артистичен дух!

— Само че — прекъснах възторга му аз — след като се налага, бих искала да бъда напълно сигурна, че не си давам парите просто за един парцел край езерото.

— Но разбира се! — сините му очи чак се ококориха зад очилцата. — Можете да бъдете сигурна, че веднъж и завинаги...

— Така ме увериха — съгласих се. — Само че, според мен, завинаги е малко силно казано. Рано или късно все нещо се случва... Просто бих искала да науча повече за клиентите ви.

— О, разбира се, питайте!

— Онази... — огледах се. — онази смокиня например. Прекрасно гледана и е израсла в интересна форма.

— О, да. Един от шедьоврите ми. Сигурно сте чували за Йоргос Пантопулос...

— Корабният магнат?

— Същият. Съпругата му настоя за изкривено като съзнанието му, но пък типично южно дърво и ето я смокинята. Беше доста дебел, дори се притеснявах, дали няма да пречи на растението, но, както виждате...

— Лично ли го убихте?

— Винаги върша работата си лично. Ако ви интересува точният способ, нападнах шофьора на лимузината му и заех неговото място. Когато господин Пантопулос се качи в колата, му пуснах сънотворен газ, а в последствие, вече тук в къщата, му поставих и инжекция. Предпочитам тихите методи.

— Да, спомням си, беше преди няколко години — живо се намесих аз. — Шофьорът беше намерен в безсъзнание, полицията поддържаше версията, че Пантопулос е отвлечен за откуп, но похитителите така и не се появиха...

— Да! — той се изкиска. — А междувременно вече шеста година въпросната личност почива в мир в корените на това дърво...

Нишо повече не ми трябваше. Бръкнах в джоба си и мило му казах:

— Не мърдайте! Вие сте арестуван...

Изпратих с поглед полицейската кола. Той се беше обърнал към задното стъкло и също ме гледаше — и обвинително, и умолително. Не се беше съпротивлявал нито при ареста, нито когато го качвахме в колата. Само беше промърморил:

— Градината ми... моля ви!

И ето, колата зави зад ъгъла...

— Добре се справи! — Бърт, партньорът ми, ме потупа по рамото. — По едно време чак се притесних, че няма да се разприказва. Доста се забавихте...

— Трябваше ми ясно признание! — въздъхнах. — Не винаги е лесно. Пък и градината...

— Прекрасна градина! — съгласи се Бърт. — Трийсет години се е грижил за нея, а сега ще дойдат булдозерите и господ да ни е на помощ само като си помисля какво ще намерим под всеки един храст...

Кимнах. Жалко за градината — и едно на нула за нас. Но мислите ми все се връщаха към жълтата акация, розовия храст, смокинята на Пантопулос, парцела с детелина и цветчета... и към мъжа ми, който сутрин не ме забелязва, заченен във вестника, а вечер не ме забелязва, загледан в телевизора... Да расте тревичка върху някой — каква прекрасна мисъл!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.